

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2022. január 20.
(csütörtök)

Czakó Zoltán

AZ IMÁDSÁG, MINT KÖZBENJÁRÁS

Köszöntés igéje: Zsoltárok 10,17

„Az alázatosok kívánságát meghallgatod, Uram. Megerősíted szívüket, fel-
léjük fordítod füledet.”

Énekek: 255; 475

Alapige: János evangéliuma 14,13; János első levele 5,14

„... és amit csak kértek majd az én nevemben, megteszem, hogy dicsőíttes-
sék az Atya a Fiúban;”

„Az iránta való bizalmunk pedig azt jelenti, hogy ha valamit az ő akarata
szerint kérünk, meghallgat minket.”

Imádkozzunk!

Urunk, köszönjük azt, hogy imádságban most is megállhatunk előtted és té-
ged dicsérhetünk és magasztalhatunk.

Köszönjük neked ezt a hetet, köszönjük azt, hogy ilyen egyszerű dolgokra mu-
tatsz rá ezen a héten, az imádságra és azon belül is sok-sok dologra. Szeretnénk
most úgy megállni előtted, mint akik szeretnénk, hogy a mi imaéletünk is fel-
pezsdüljön. Szeretnénk olyan kapcsolatban lenni veled, ahol teljesen természetes
a veled való beszélgetés, az imádság elmondása. De te látod azt is, hogy mikkel
küszködünk a saját életünkben, sokszor miért nem ülünk le imádkozni, miért nem
térdepelünk le előtted, sokszor miért hanyagoljuk ezt az egyszerű dolgot.

Szeretnénk ezt is így megvallani teneked és szeretnénk azt, hogy ebben is te
adj nekünk megújulást. Megvalljuk, hogy ebben is olyan gyengék vagyunk. Azért
könyörgünk, hogy a te Lelkeddel munkáld meg, adj ebben is buzgalmat nekünk,
hogy mindig mindenkor el tudjuk mondani azt, ami bennünk van, tudjunk lebo-
rulni előtted.

Legfőbbképpen most tudjunk másokért imádkozni, hordozni őket imádság-
ban. Így könyörgünk, hogy amire most rávilágítasz, azt tudjuk elismerni, megval-

lani. De, könyörgünk a te kegyelmedért, te jobbíts is meg bennünket, te legyél, aki munkálkodsz most mindannyiunk életében. Így könyörgünk, légy jelen most közöttünk.

Ámen.

Igehirdetés

Ha megkérdezném a testvéreket, hogy az imádságban mi a legnehezebb, mint mondanának? Én talán a kitartást nevezném meg. Bármilyen imádságról is legyen szó, akár hálaadásról, dicsőítésről, közbenjárásról azt hiszem mindegyikkel kapcsolatban a legnehezebb a kitartás. Kitartónak lenni a hálaadásban, abban, hogy mindennel kapcsolatban Istennek vagyok hálás. Kitartónak lenni a dicsőítésben, amit sokszor talán még meg sem tudunk fogni, és talán nem is nagyon gyakorlunk. De kitartónak lenni a közbenjáró imádságban is még akkor is, ha talán sokszor azt tapasztaljuk meg, hogy Isten nemet mond ezekre az imádságainkra.

Imádkozunk egy szerettünkért, akivel kapcsolatban kérjük az Urat, hogy térjen meg. Talán már több éve hordozzuk így imádságban, de azt gondolom nem kell évekre gondolni, akár már pár hónap alatt megfogalmazódik az emberben, hogy ennek mégis mi értelme van? Hiszen azt tapasztalom, hogy nem történik semmi sem. Sőt, sokkal ellenségesebb Istennel kapcsolatban, mint ahogyan eddig bármikor.

Egy másik szerettünk pedig súlyos betegségben szenved. Őt hordozzuk imádságban, talán hallottunk már olyan történeteket is, hogy mások, akik valamilyen gyógyíthatatlan betegségben voltak, most valamilyen csoda folytán mégis meggyógyultak. Ezért elkezdünk reménykedni, hogy ha mi is imádkozunk azért az adott illetőért, akkor talán meggyógyul. Aztán mégis azt tapasztaljuk, hogy nem lesz jobb az egészsége, sőt még romlik is. Még rosszabb esetben meg is hal.

A sokadik alkalom után felteszi magában az ember azt a kérdést, hogy miért is imádkozzak ezekért az emberekért? Valamit talán rosszul csinálok? Óhatatlanul is megjelennek ezek a kérdések bennünk.

Az egyik gyülekezetben egy idős néni lánya súlyos beteg volt. Ez az idős néni az egyik alkalommal elmondta, hogy Isten kijelentette neki, hogy a lánya meg fog gyógyulni. A gyülekezet imádságban hordozta a lányát, aki azonban két hónap leforgása alatt súlyos rákbetegségben meghalt. Mit mondunk ebben a helyzetben az idős néninek? Nem vágjuk a fejéhez, amit Isten kijelentéséről mondott, inkább elkezdjük őt bátorítani. És mit mondunk akkor, amikor még az illető nem halt meg, de azt látjuk, hogy rosszabbodik az állapota? Úgy hiszem, hogy ezt a testvérek is ismerik, voltunk ugyanilyen helyzetben. Nagyon nehéz szembesülni Isten válaszával, amikor egy-egy imádságra azt mondja: nem. Nem tér meg a szerettünk, nem gyógyul meg a közeli hozzátartozónk és a szívünk szakad meg, amikor el kell engednünk valakit. Nagyon nehéz elhordozni Istentől ezt a nemet.

Amikor Isten nemmel válaszol egy imádságra:

Pedig a Szentírásban nagyon sok igeszakasz beszél arról, hogy bizony Isten néha nemmel válaszol az imádságokra. Most csak felelevenítem ezeket a testvéreknek, aztán majd megnézzük a dolgok pozitív oldalát is.

Például amikor Jeremiás próféta imádkozott a népéért. Ezt olvassuk a 3. és az 5. fejezetekben: „*Láttad, hogy mit művelt az elpártolt Izráel? Eljárt minden magas hegyre, minden bujázöld fa alá, és ott paráználkodott.*” „*Járjátok be Jeruzsálem utcáit, nézzetek szét, tudakozódjatok, kutassátok át tereit! Található-e, van-e olyan ember, aki törvény szerint él, és igazságra törekszik? Akkor megbocsátok ennek a városnak!*” (5,1), de a 7. fejezetben ezt olvassuk: „*Te pedig ne imádkozz ezért a népért, ne mondj értük esdeklő imádságot, ne is kérlelj engem, mert nem hallgatlak meg!*” (7,16). Ezek nagyon kemény szavak, főleg egy imádkozó ember számára. Imádkozik valamiért, a népéért, akik közel állnak hozzá, akik közül sokakat ismer is és Isten azt mondja, hogy most már ne imádkozz tovább ezekért az emberekért. Isten egy nemmel válaszolt Jeremiásnak.

Vagy amikor Isten Sámuelnek a következőket mondta: „*Megbántam, hogy királlyá tettem Sault, mert elfordult tőlem, és nem teljesítette, amit meghagytam neki. Sámuel haragra gerjedt, és egész éjjel jajgatott az Úr előtt.*” (1Sám 15,11). Aztán a következő fejezetben így szól: „*Meddig bánkódsz még Saul miatt, hiszen én elvettem, és nem marad Izráel királya? Töltsd meg olajjal a szarudat, és indulj! Elküldelek a betlehemi Isaihoz, mert ennek a fiai közül szemeltem ki a királyt.*” (16,1). Tehát ő imádkozott Saulért, de ő is azt a választ kapta, hogy többé már ne imádkozzon érte. Most már állj meg, menj Dávidhoz és kend fel őt királlyá. Isten itt is egy nemmel válaszolt.

Egy másik nagyon nehéz helyzet, amikor Dávid a gyermekéért könyörög – talán ezt is sokan ismerjük. „*Dávid könyörgött Istenhez a gyermekért; börtöt tartott Dávid, és amikor bement, a földön fekvé töltötte az éjszakát.*” (lásd.: 2Sám 12,16-23). Hét napig volt ebben az állapotban, majd a hetedik napon meghalt a gyermeke. Nem merték elmondani neki a szolgálók, így Dávid kérdezte meg – hallva a sugdolózásukat –, hogy meghalt-e a gyermek? Azt mondták, hogy igen. Hét napig imádkozott a gyermekéért és Isten nemmel válaszolt rá.

Vagy ott van például Jónás története. Ninivéről azt olvassuk, hogy Isten el akarta pusztítani, de végül könyörült a városon. Jónás ezért megsértődött és kérte, hogy „*vedd el az én életemet*”. De Isten nem teljesítette, nem vette el Jónás életét (lásd.: Jónás könyve 1-4).

Aztán nézzünk az Újszövetségből is kettőt. Amikor Pál háromszor imádkozik Istenhez, hogy vegye el testéből a tövist. Isten csak a következőket mondta: „*Elég neked az én kegyelmem, mert az én erőm erőtlenség által ér célhoz.*” (2Kor 12,9). Vagy például a gazdag és Lázár történetében, amikor a gazdag kéri Istent, hogy küldje el Lázárt a még élő rokonaihoz, hogy figyelmeztesse őket, akkor a következőket kapta válaszként: „*Van Mózesük, és vannak prófétáik, hallgassanak azokra! [...] Ha Mózesre és a prófétákra nem hallgatnak, az sem győzi meg őket, ha valaki feltámad a halottak közül.*” (Lk 16,29; 31)

Mi lehet az oka annak, hogy Isten „nemmel” válaszol az imádságainkra?

Tehát azt látjuk, hogy nagyon sok igehely szól arról, hogy Isten bizonyos imádságokra nemmel válaszol. De miért válaszol Isten nemmel egy imádságra? Most főleg a közbenjáró imádságra gondoljunk, amikor imádkozunk valakiért,

AZ IMÁDSÁG, MINT KÖZBENJÁRÁS

kérünk egy gyógyítást vagy egy megtérést, újjászületést. Miért nem teszi ezt meg Isten?

Négy dolgot fogok nagyon röviden felsorolni, de már rögtön itt az elején legyen az előttünk, hogy a dolgok nem ilyen feketék és fehérek, mert a Szentírásban nagyon sokszor olvasunk az ellenkezőjéről is. Mindjárt elmondom, hogy mit értek ez alatt. Tehát mi az, amiért Isten nemmel válaszolhat egy adott imádságra?

Például a Zsoltárok könyve 66. fejezetében ezt olvassuk: *„Ha álnok szándék lett volna szívemben, nem hallgatott volna meg az Úr.”* (66,18). Tehát ha valamilyen álnok céllal mondom az imádságot, akkor azt nem hallgatja meg Isten. A Példabeszédek 15. fejezetében így mondja: *„Távol van az ÚR a bűnösöktől, de az igazak imádságát meghallgatja.”* (15,29). Talán ezt az indoklást is sokszor szoktuk hallani, hogy Isten azért nem hallgatja meg az imádságainkat, mert valami bűn van az életünkben. Erre azt mondom, hogy igaz is, meg nem is. Ezért mondtam azt, hogy nem feketék és fehérek a dolgok.

Gondoljunk bele, hogy mindenki, aki elmondta élete első imádságát, azt alapvetően még bűnös helyzetében tette. Lehet, hogy nem is történt bűnbocsánat az életében, Isten mégis meghallgatta. A Szentírásban azt is nagyon sokszor látjuk, hogy Isten meghallgatja a bűnös emberek imádságát és amikor kérik, hogy vegye el ezt a bűnt, akkor elveszi. Érdemes elgondolkodni ezen, de vigyáznék arra, hogy valakire azt mondjam, hogy Isten azért nem hallgatta meg, mert valamilyen bűn van az életében. Ezt inkább a magunk életére kellene lefordítani, hogy mi van a mi szívünkben, amikor imádkozunk valakiért. Ne a másik életét vizsgálgassuk, hanem a sajátunkat. Van valami bűn az életemben? Valami, ami miatt Isten folyamatosan nemet mond az imádságaimra? Ha nem látom, akkor imádkozzunk azért, hogy mutassa meg!

Egy másik ok, ami miatt Isten nem hallgat meg egy imádságot, az a hitetlenség. Máté evangéliuma 13. fejezetének 58. verse: *„Nem is tett ott sok csodát a hitetlenségük miatt”* (Mt 13,58), tudniillik maga Jézus. Mialatt Jézus fent volt a megdicsőülés hegyén, a tanítványokhoz hoztak egy néma lélektől megszállott gyermeket és a tanítványok nem tudták kiűzni belőle. Amikor Jézus lejött a hegyről, akkor a gyermek apja odafutott Jézushoz és kérte, hogy segítsen rajta. Jézus meggyógyította a gyermeket, kiűzte belőle a néma lelket. Ezután a tanítványok külön odamentek Jézushoz és megkérdezték, hogy ők miért nem tudták kiűzni. Erre két indokot is mondott Jézus. Az egyik az volt, hogy ez *„csak imádságra és böjtölésre”* távozik el, Máté evangéliumában pedig így indokolta, hogy: *„Kishitúségetek miatt. Bizony mondom néktek: ha akkora hitetek volna, mint egy mustármag, és azt mondanátok ennek a hegynek: Menj innen oda! – odamenne, és semmi sem volna nektek lehetetlen.”* (Mt 16,20). Tehát a hitetlenségük miatt nem tudták kiűzni, de a legszebb az egész történetben, hogy Jézus a végén mégis meggyógyítja ezt a gyermeket. Tehát jön Jézus és segít. Ebben az esetben pont az ellenkezője történik. Jézus munkálkodik a hitetlenség ellenére is.

Az imádságról szóló rész nem ugyanott helyezkedik el Márknál, mint Máténál, de Márk párhuzamos szakasza nagyon szépen fogalmaz: *„Bizony, mondom néktek, hogy aki azt mondja ennek a hegynek: Emelkedjél fel, és vedd magadat*

tengerbe! – és nem kételkedik szívében, hanem hiszi, hogy amit mond, az megtörténik –, annak meg is adatik az. Ezért mondom nektek: higgyétek, hogy mindazt, amiért imádkoztok, és amit kértek, megkapjátok, és meg is adatik nektek.” (Mk 11,23-24). Ezt az utolsó mondatot az eredetiből egyébként így lehetne fordítani: „Akármiért imádkoztok is, higgyétek, hogy már megkaptátok, amit kértek és meglesz nektek.” Tehát nem úgy fogalmaz, hogy „amit kértek, megkapjátok”, hanem amit kértek, azt már megkaptátok. Múlt időben fogalmaz. Az már a tiétek. Így mondd el az imádságod. Ne hitetlenkedve, kételkedve.

Mondjuk azt el tudom képzelni, ahogy a tanítványok próbálják kiűzni a néma lelket és amikor nem történik semmi, akkor azonnal megjelenik bennük a kételkedés, hogy „Urunk, te küldtél bennünket, hogy tegyünk csodákat, de nem történik semmi”. Jézus pedig figyelmezteti őket és rámutat arra, hogy ez a kicsinyhitűségük meg a kételkedésük miatt van. Tegyük fel bátran ezt a kérdést magunkban, hogy amikor imádkozunk valakiért, akkor azt hogyan, milyen szívvel tesszük?

Megvallom őszintén, hogy amikor imádságban hordozzuk a feleségemmel édesapámat, azért, hogy térjen az Úrhoz vagy adjon bölcsességet akkor, amikor meglátogat minket, hogy mit is mondjunk neki, az imádság közben mégis van egy hitelenség az emberben. Amikor évek, évtizedek telnek így el, akkor az emberben felvetődik a kérdés, hogy miért nem történt semmi? Nagyon sokat beszélgettünk vele, de nem történt odafordulás. Miért? Nyilván az Úr az, aki munkálkodik a szívben, nem mi és nem a módszerek vagy a mi terveink azok, amik valakit megtérítenek, mert az egyedül az Úr munkája. De felvetődik az a kérdés is, hogy amikor imádkozunk valakiért, nincs-e bennünk eleve kételkedés és hitelenség, hogy ha eddig nem történt semmi, akkor valószínűleg ezután sem fog. Kötelességből elmondom az imádságot, de ott van a kételkedés és nem hiszem el, hogy az Úr olyan hatalmas, hogy bármire képes. Ismerem azt az adott illetőt és tudom mennyire makacs, olyan, mint az öszvér, hiába mond neki az ember bármit, úgysem fogja meghallgatni. Hinnem kell, hogy akármilyen kemény is egy emberi szív, az Úr tud munkálkodik és még a legkeményebbet is magához tudja fordítani, és ne abban bízzak, hogy én mit meg hogy fogok neki mondani.

A következő gondolat hangozzon így: mi az imádságunk célja? Jakab levele így fogalmaz, a 4. fejezetben: „*Honnan vannak viszályok és harcok közöttetek? Nem a tagjaitokban dúló önző kívánságok okozzák-e ezeket? Kívántok valamit, és nem kapjátok meg, öltök és irigykedtek, de nem tudtok célt érni, harcoltok és viszálykodtok. Mégsem kapjátok meg azért, mert nem kéritek. Vagy ha kéritek is, nem kapjátok meg, mert rosszul kéritek: csupán élvezeteitekre akarjátok azt eltékozolni.*” (4,1-3). Milyen céllal imádkozunk? Amit kérünk Istentől, az lehet, hogy csak a mi kényelmünket szolgálja? Ha közbenjáró imádságról beszélünk, akkor nagyon nehéz ezt kimondani.

Elgondolkoztam azon, hogy milyen lenne, ha Sári lányom vagy akár a feleségem rosszul lennének. Nyilván imádkoznánk értük, hogy Uram, ha lehetséges, akkor gyógyuljanak meg. De valójában miért is akarom, hogy meggyógyuljanak? Nem azért, hogy ne fájjon nekem az ő elvesztésük? Ezt nagyon nehéz kimondani. Vagy azt kérem az imádságomban, hogy mutassa meg, neki mi ezzel a célja, mit akar

cselekedni ebben a helyzetben? Ne az én vágyam és ne az én szívem kívánsága teljesüljön be ebben a helyzetben.

Talán a leggyakoribb indok az imádságainkra adott válaszként a következő vers: „Az iránta való bizalmunk pedig azt jelenti, hogy ha valamit az ő akarata szerint kérünk, meghallgat minket.” (1Jn5,14). Ha az ő akarata szerint kérünk valamit, akkor meghallgat minket. Az eredetiben az akarat jelenti a vágyat is. Ez a nagy kérdés: ugyanaz az akaratom, ugyanaz a vágyam azzal a másik emberrel kapcsolatban, mint Istennek az akarata és vágya? Ezt nagyon nehéz kimondani bárkiről is, hogy én tudom mi Isten akarata az ő életére nézve. Mert valljuk meg őszintén, hogy sokszor még a saját életünkre nézve sem tudjuk Isten vágyát, hát még másik életére nézve? Nagyon nagy kegyelem Istentől, hogyha velem kapcsolatban Isten ezt. Ezért is nehéz közbenjárni egy másik emberért, mert kérdéses, hogy tisztában vagyunk-e azzal, hogy abban a helyzetben, ott és akkor, mit akar Isten cselekedni vele, mert sokszor ebbe nem látunk bele.

Persze vannak dolgok, amiket őszintén kimondunk: imádkozunk gyógyulásért, megtérésért. De a valódi kérdés mindig az, hogy mit akar Isten? Valóban ez a célja neki is? Ezért történik sokszor, hogy Isten mégis nemmel válaszol egy-egy imádságra, mert nem ismerjük az akaratát, vágyát vagy rosszul ismerjük.

Imádkozni az ellenségért is:

Még egy gondolat figyelmeztetésként: nagyon fontos imádkozni az ellenségekért is. Ugyanis erre sokszor figyelmeztet bennünket a Szentírás. Ha közbenjárásról, a valakiért való imádságról beszélünk, akkor gondoljanak a testvérek arra a személyre, akit nagyon-nagyon nem szeretnek és aki ezen a „nemszeretem” listán az első helyen szerepel. A Szentírás, Isten igéje, maga a Szentlélek azt mondja, hogy imádkozz érte, hordozd imádságban azt az illetőt. „Nektek azonban, akik hallgattok engem, ezt mondom: szeressétek ellenségeiteket, tegyetek jót azokkal, akik gyűlölnék titeket; áldjátok azokat, akik átkoznak, és imádkozzatok azokért, akik bántalmaznak titeket” – majd így folytatja, mert – „[h]a azokat szeretitek, akik szeretnek titeket, mi a jutalmatok? Hiszen a bűnösök is szeretik azokat, akik őket szeretik.” (Lk 6,27-28).

Az legyen előttünk testvéreim, hogy a szeretet nem közömbösséget jelent, nem is azt, hogy titkos gyűlölet van bennem a másik felé, mert ezeknek egyike sem szeretet. A szeretet a következőképpen válik tökéletessé: „A szeretet türelmes, jószágos; a szeretet nem irigykedik, a szeretet nem kérkedik, nem fuvalkodik fel. Nem viselkedik bántóan, nem keresi a maga hasznát, nem gerjed haragra, nem rója fel a rosszat. Nem örül a hamisságnak, de együtt örül az igazsággal. Mindent elfedez, mindent hisz, mindent remél, mindent eltűr.” (1Kor 13,4-6). Az igazi szeretet a másikat mindig többre tartja önmagánál, még az ellenségét is. Soha nem szűnik meg imádkozni azért, hogy Isten munkálkodjon a másik életében és soha nem szűnik meg a jót keresni annak irányában. Miért? Mert ezt tette Jézus Krisztus is a mi irányunkban. Amikor még az ellenségei voltunk, akkor ő meghalt értünk a kereszten. Mert ilyen Urunk van. Ahogyan Isten viszonyul hozzánk, mi is így viszonyuljunk másokhoz.

De miért imádkozzunk így?

És így jutunk el a következő részre. Miért imádkozzunk így? Azért, mert Krisztus is így imádkozik értünk. Fenn a mennyben, Isten jobbán kimondhatatlan esedezésekkel imádkozik miértünk. A főpapi imádságban is – amely egyike Jézus utolsó imádságainak – azért imádkozik, hogy az övéi olyan kapcsolatba kerüljenek az Atyával, amilyenben ő is van vele. Még a földi szolgálatának utolsó óráiban sem magáért, hanem másokért imádkozik és miután felment a mennybe, ott is érettünk imádkozik.

Így fogalmaz a Rómaiakhoz írt levél 8. fejezetének 26. verse: *„Ugyanígy segít a Lélek is a mi erőtlenségünkön. Mert amiért imádkoznunk kell, nem tudjuk úgy kérni, ahogyan kell, de maga a Lélek esedezik értünk kimondhatatlan fohászokodásokkal.”* Majd pár verssel később így folytatja: *„Ki ítélne kárhozatra? A meghalt, sőt feltámadt Jézus Krisztus, aki az Isten jobbán van, és esedezik is értünk?”* Jézus nemcsak a földi életében imádkozott érettünk, hanem a mennyben is ezt teszi. Mi is így imádkozzunk mindenkiért, a szeretteinkért és az ellenségeinkért is.

Bátorodjunk meg a meghallgatott imádságokon:

De bátorodjunk meg azon is, hogy a Szentírásban nagyon sok történetet olvasunk arról, hogy Isten sok-sok imádságot meghallgatott.

Gondoljanak a testvérek például Mózesre, aki azért kiáltott, hogy mentse meg Izraelt az egyiptomi seregtől és Isten teljesítette a kérését azáltal, hogy kétévალasztotta a Vörös-tengert. (2Móz 14). Vagy amikor Mózes fönn van a hegyen és Isten elmondja neki, hogy mi történik a hegy lábánál, hogy a nép az aranyborjút imádjá. Azt is elmondja, hogy kiírtja a népet és Mózesen keresztül egy új népet fog támasztani. Mózes imádkozik és Isten kegyelmet gyakorol.

Vagy Ezékiás király könyörgése, amikor Isten az asszír sereg támadásától megmenti őt, meg a népet is, megölve száznyolcvanötezer embert az ellenségből. (2Kiráj 18-19).

Vagy amikor a százados arra kéri Jézust, hogy gyógyítsa meg a haldokló szolgáját. Jézus arra is igent mondott és meggyógyította. Még abban a pillanatban meggyógyult. (Lk 17,1-10).

Vagy amikor az édesapa könyörög Jézushoz a gyermekéért, hogy a holdkóros fiát gyógyítsa meg. Őt is úgy meggyógyította, hogy soha többé ne menjen vissza belé. (Mk 9,14-29).

Vagy amikor a zsinagóga vezetője arra kérte Jézust, hogy gyógyítsa meg a súlyosan beteg kislányát, aki addigra már meg is halt. Jézus nemhogy meggyógyította, hanem föl is támasztotta. (Mk 5,21-43).

Tehát bátorodjunk meg testvéreim és imádkozzunk. Azért, mert ezt teszi Jézus is, kimondhatatlan fohászokodásokkal imádkozik értünk ott fönt a mennyben. Azért is, mert rengeteg igeszakasz beszél arról, hogy Isten meghallgatja az ember imádságát, az igaz ember könyörgését. Jakab levelében olvassuk, hogy az igaz ember könyörgése nagy, erős és hatalmas. (Jak 5,16).

Bátorodjunk meg ezeken, de vizsgáljuk meg azért az életünket, hogy mi van a szívünkben és milyen szándékkal tesszük mindezt, amikor imádkozunk valaki-

AZ IMÁDSÁG, MINT KÖZBENJÁRÁS

ért. Nincs-e esetleg hitetlenség ezzel kapcsolatban az életünkben vagy nem a magunk vágyának teljesüléséért imádkozunk-e, vagy valóban ismerjük-e ezzel kapcsolatban Isten akaratát, szándékát, vágyát. Ismét mondom, hogy nem minden ilyen fekete és fehér.

De bátorodjunk meg azon, hogy Isten bizonyosan meghallgat minden imádságot és imádkozzunk bátran. Amikor most közösen imádkozunk, közbenjáró imádságokat próbáljunk meg elmondani, imádkozni szereteteinkért, hozzátartozóinkért.

Imádkozzunk!

Drága Urunk! Szeretnénk most a te ígéretedbe belekapaszkodni az imádsággal kapcsolatban, hogy nagy az ereje az igaz ember imádságának. És te látod azt is, hogy valóban igazak vagyunk-e. Urunk köszönjük azt, hogy Krisztus érdeméért, amit ő elvégzett a kereszten, azért igazak lehetünk. Köszönjük ezt az ajándékot, szeretnénk most ebbe belekapaszkodni.

Te látod azt is, hogy mennyi imádság hangzott most el. Te látod azt is, hogy kiket hordozunk imádságban. Te látod, hogy ők milyen helyzetben vannak, és hisszük és valljuk, hogy amikor egy imádságot elmondunk velük kapcsolatban, akkor azokat te nem engeded el a füled mellett. De nagy kérdés, hogy mi a te akaratod velük kapcsolatban, mi a te vágyad, terved, elképzelésed. Azért könyörgünk, hogy mi ezt tudjuk megismerni, felfogni, megérteni és talán legnehezebben – elfogadni.

Így könyörgünk Urunk, hogy ne restüljünk meg az imádságban. Köszönjük azt, hogy te bátorítottál bennünket. Sok-sok imádságot te meghallgattál, sok-sok kiáltásra te igennel válaszoltál. És így állunk meg most is előtted, így kiáltozunk, könyörgünk, imádkozunk, hogy Urunk, hallgass meg bennünket.

Köszönjük azt, hogy Krisztus érdeméért mi már Atyának szólíthatunk tégedet. Köszönjük, hogy egy ilyen közösségben lehetünk teveled. Így könyörgünk, hogy munkáld, így könyörgünk azért, hogy egyre jobban megismerjünk tégedet.

Könyörgünk a napi csendességekért, hogy ott is te legyél jelen. Könyörgünk a gyászolókért. Könyörgünk azokért, akik valamilyen fájdalmat hordoznak a szívükben. Te adj enyhülést, te vigasztald őket az evangéliummal. Így könyörgünk Urunk, hogy mindannyiunkat te vezess.

Ámen.

„Gyönyörködj az Úrban, és megadja szíved kéréseit! Hagyd az Úrra utadat, bízál benne, mert ő munkáldok.” (Zsoltárok 37,4-5)

475. ének

1. „Imádkozzatok és buzgón kérjete!” Bűnös voltunkért, Uram, ó, ne vess meg! Tiszta szívet és Szentlelket adj nekünk, Hallgass meg Fiad nevébe', ha kérünk.

2. „Keressetek buzgón és megtaláltok!” – Téged keresünk, Uram: hogy bűn s átok Erőt ne vegyen mirajtunk, légy nekünk Égi utunk, igazságunk, életünk!

3. „Zörgessetek buzgón Isten ajtaján!” – Elfáradtunk, Uram, e világ zaján; Ó, nyisd meg az égi béke szep honát, Add, hogy zenghessünk örök halleluját!